

Stroom van eigen molens

Op lokaal niveau een bijdrage leveren aan een beter milieu. Dat is de gedachte achter Onze Energie uit Noord, een energiebedrijf dat op wind drijft.

JOOST ZONNEVELD

In 2007, na het zien van Al Gore's *An Inconvenient Truth*, vond een groepje inwoners van Amsterdam-Noord dat ze niet moesten afwachten tot dat de onafwendbare klimaatramp toe zou slaan.

Drie jaar later is Marco Boone in vaste dienst van de coöperatieve vereniging Onze Energie, zijn er in korte tijd tachtig huishoudens lid geworden van de vereniging en hebben de initiatiefnemers de volle medewerking van stadsdeel Noord.

Over zes jaar moeten er vijf of zes windmolens staan in het gebied bij de Coentunnel of op de strook grond langs de A10 in landelijk Noord. "Dat zijn de locaties die het stadsdeel aan het onderzoeken is," zegt Boone.

Het is de bedoeling dat de turbines minimaal twintig procent van de energiebehoefte van de huishou-

dens in Noord opleveren. "Maar als we een paar woningcorporaties in ons ledenbestand krijgen, kan het snel gaan. We zijn nu op een constructieve wijze met Ymere in gesprek. Die corporatie heeft alleen al negenduizend woningen in Noord, dat is meer dan twintig procent van het totaal."

Het opzetten van een windenergiebedrijf is geen eenvoudige zaak gebleken, zegt Boone. "Het kostte moeite financiers te vinden. Veel partijen zijn toch aarzelend, omdat wij geen winsttoogmerk hebben en omdat ze zich afvragen of we het wel echt van de grond zullen krijgen."

Toen de stichting Doen met anderhalve ton over de brug kwam, ging het ineens een stuk gemakkelijker. Het stadsdeel Noord staat garant en met subsidies van de gemeente kan nu met het energiebedrijf een seri-

Marco Boone bij de enige windmolen in Amsterdam-Noord. Boone hoopt op korte termijn met de coöperatieve vereniging Onze

eus begin gemaakt worden.

Slim is de aanpak van Onze Energie door nu al leden te werven. Voor vijftig euro kopen zij een lidmaatschap van de coöperatie en profiteren meteen financieel van de collectieve inkoop van groene stroom bij partner Greenchoice.

Een deel van dat financiële voordeel gaat in de spaarpot van de co-

operatie, waardoor vermogen wordt gekweekt voor het moment dat de turbines besteld worden.

Voordien zal er ook duidelijkheid moeten zijn over de locaties van de windmolens. In Noord staat op dit moment één windmolen, aan de Toetsenbordweg, op een industrieterrein tussen Coentunnel en NDSM-werf.

Boone hecht sterk aan draagvlak en betrokkenheid bij Onze Energie en wil de komende jaren zoveel mogelijk met bewoners in gesprek. "Dat gaan we in een caravan doen en mogelijk ook bij de bestaande windmolens. Dan kunnen we ook wat meer vertellen over hoe het allemaal werkt."

De initiatiefnemers begrijpen dat

Stichting Stadshout maakt meubels

Meubelmaker Crisow von Schulz (44) wil dat alle in Amsterdam gekapte bomen binnen de stadsgrenzen worden verwerkt en hergebruikt. Nu worden ze vaak vernietigd.

Jaarlijks gaan er honderden bomen in de stad tegen de vlakte. Omdat ze ziek zijn of omdat ze plaats moeten maken voor een weg of trambaan.

"Wat is er mooier dan deze bomen te transformeren tot tafels, kasten, hekwerken en banken in de stad zelf," vraagt Von Schulz zich hardop af. De meubelmaker is overtuigd van zijn plan en heeft met compagnon Markus Engeli de stichting Stadshout Amsterdam opgericht, met steun van de Ondernemersvereniging van Ambachtlieden in De Pijp.

"Ik vind het heel vreemd dat het hout dat we gebruiken voor onze

Bank van meubelmaker Crisow von Schulz in het Sarphatipark. FOTO BART KOETSIER

schuttingen en meubels vaak van heel ver komt, terwijl we het gewoon uit onze achtertuinen kunnen halen. Denk alleen maar aan de ver-

voerskosten en vervuiling die dat oplevert."

Hij wijst naar een grote eettafel, die prominent in zijn werkplaats

staat. "Deze tafel is gemaakt uit een tak van een esdoorn, die hierachter in de binnentuin stond. Bij alles wat we maken, leveren we een certificaat met de exacte gegevens van de boom en de plek waar die heeft gestaan."

Von Schulz weet zeker dat dit de betrokkenheid van mensen bij hun omgeving versterkt. "Op het hondenuitlaatveld in het Sarphatipark staat al maanden een bankje dat we hebben gezaagd uit een boom die in het park gerooid is. Daar zitten altijd mensen op en grappig genoeg is hij nog nooit meegenomen of beklad." Veelzeggend, vindt Von Schulz.

Joep Blaas (D66), bestuurder Openbare Ruimte in Zuid, is verantwoordelijk voor de 55.000 bomen in zijn stadsdeel. Hij zegt: "Ik vind het een heel goed idee, dit is de richting die we op moeten. Op dit moment gebeuren overigens af en toe ook zinnige dingen met het gekapte hout. Het wordt soms verkocht aan

de triplexindustrie en aan meubelmakers, soms wordt het tot snippermateriaal verwerkt. Maar het kan veel beter. Het vervoersaspect is bijvoorbeeld een heel goed argument dat pleit voor dit plan."

Ook Rijkswaterstaat kijkt geïnteresseerd naar de plannen van stichting Stadshout. Roland Rijver, adviseur en lid van de commissie Duurzaamheid: "De meeste gekapte bomen in Nederland eindigen als laagwaardig snipperhout, terwijl je er veel hoogwaardigere dingen mee kunt doen. Kastanjehout bijvoorbeeld kan tweehonderd jaar mee, maar als je het versnipperd, rot het veel sneller. Bovendien zijn de besparing op transport, opslag en afvoer belangrijke redenen hier serieus naar te kijken. Het is wat mij betreft een win-winsituatie. Je kapt een boom en je zet er in diezelfde straat iets voor terug, gemaakt uit dezelfde boom."

Rijver wijst er wel op dat optimale